

Motiver til det foranstaaende Lovudkast.

§ 33 af den af Hans Majestæt Kongen under 25de Juli f. A. allerhøiest stadfæstede Lov om Lønninger m. v. ved Hæren er det fastsat, at Udbetaling af Diæter og Cantonnementstillæg (Leirtillæg) under midlertidig Udrykning fra Garnisonen skal skee indtil 1ste April 1869 efter de nugældende Bestemmelser, men at disse Forhold isøbrigt nærmere skulle ordnes ved Lov.

Det er i Henhold til den saaledes givne Bestemmelse, at nærværende Lovudkast fremkommer. Ministeriet har dog ikke her indskrænket sig til at søge Diæter og Cantonnementstillæg fastsætte, men har i Udkastet medtaget Tillægene paa Feltfod, for i det Hele at søge saadanne Forhold befæstede, der ikke uden Ulempe for Personerne kunne forblive ubestemte, og som det ogsaa for Krigsbestyrelsen er meget ønskeligt at see fastsatte under Rigsdagens Medvirken.

Ved Udarbejdelsen af Lovudkastet har Ministeriet vel i det Hele taget søgt at holde Sætsene nær ved hvad der tidligere har været tilstaaet og ved Erfaringen er godtgjort at være passende; da man imidlertid af Grunde, som nærmere ville blive fremsatte, for de fleste Tillæge har valgt Lønningen til Udgangspunkt for Beregningen af Tillægene, er der i Enkeltighederne foregaaet Forandringer, som ville blive fremhævede. — Ministeriet skal i det Efterfølgende anføre de Grundsætninger, som have været de ledende under Udarbejdelsen af Udkastet.

En Hovedbetragtning har det saaledes været, at en Person af Hæren, som udcommanderes, i pecuniær Henseende ikke maa være stillet saaledes, at han for at bestride de forøgede Udgifter maa gjøre Gjæld. Sætter man Tillæget for knapt, kan Følgen blive den, at Hærens Personale vil stye Udcommando, og at de Foresatte fristes til at lade de dygtigste Undergivne forblive hjemme, for at ikke netop deres fremragende Egenheder skulle bringe dem pecuniært Tab. Forhold som disse vilde i ikke ringe Grad skade Landen i Hæren og bør derfor undgaaes.

Som allerede fremhævet, har Ministeriet for

Beregningen af de fleste Tillæg — Felttillæget, Cantonnementstillæget og Diæterne — lagt Lønningen til Grund. Den vil nemlig i Almindelighed svare til Stillingens Betydning, og de forskellige Personer maae under almindelige Forhold indrette deres Levemaade efter Lønningen, hvorfor det ogsaa til en vis Grad kan forudsættes, at i Reglen de samme Forskjelligheder i Leveviis bevares under de Forhold, for hvilke Tillægene tilstaaes. Dog kan man ikke med Billighed fastsætte Tillægene for alle Personer til de samme Procentbeløb af Lønningen; thi der findes i Hæren to forskellige stillede Grupper af Personer, nemlig saadanne, som ikke kunne ventes at have anden Indtægt end deres Lønning, og hvis Lønning er fastsat derefter, og saadanne, som tillige ere henviste til privat Erhverv, hvilken Omstændighed i sin Tid derfor ogsaa er tagen i Betragtning ved Fastsættelsen af deres Lønninger. Til denne sidste Gruppe af Personer henhøre Læger og Dyrslæger, med Undtagelse af Stabslægen og Stabsdyrlægen, Spillemænd og Haandværkere. Naar disse Personer udcommanderes paa længere Tid miste de det private Erhverv, og deres Felt- og Cantonnementstillæg skal derfor ogsaa tjene til noget Bederlag for hvad de under almindelige Forhold kunne ved privat Virksomhed erhverve for deres Familier, ligesom ogsaa til at bevare de private Erhvervsfilber for dem til deres Tilbagekomst. Ved Udkastet til Bestemmelser for Felt- og Cantonnementstillæg har Ministeriet taget Hensyn til denne Forskjellighed. At det ikke ogsaa er skeet for Diæternes Bedkommende, forklares derved, at de sidstnævnte Personer meget sjældent under Fredsforhold ville komme til at foretage Reiser — naar undtages Sædsvandsejser for Lægerne, for hvilke Lovudkastet ikke fastsætter Sætsene — af saa lang Varighed, at der derved indgribes forstyrrende i det private Erhverv.

For Beregningen af Felt- og Cantonnementstillæget til de faste Underofficerer, Haandværkere, og de Spillemænd, der ere ligelønnede med Underofficerer, har Ministeriet troet at burde forlade det tidligere Princip, ifølge hvilket — naar Under-